

скитѣ българи пѣшкаты подѣ мѣки, тегла и неволи. Ето защо всѣки съ радостъ съ весело сърдце искаше да помогне.

Щомъ запаснитѣ трѣгнаха, тутакси започнаха да събиратѣ коне, волове, овце, жито, масло, сирене и други нѣща, потрѣбни за войската. Наредиха се и много кола, които трѣбваше да возятѣ храната заедно съ войницитѣ.

За шестъ дена всички войници бѣха облѣчени, раздадоха имъ се пушки и патрони. Всички се окичиха съ китки, натѣкнаха цвѣтя и на пушкитѣ. Наредиха се въ безкрайни полкове и трѣгнаха за границата.

Главнитѣ български войски отидоха въ Южна-България и се насочиха къмъ Одринъ и Лозенградъ.

Когато всичко бѣше готово, съюзницитѣ запитаха турцитѣ, ще дадатѣ ли на Македония автономия, свобода, или нѣма да дадатѣ. Турцитѣ гордо отказаха. Тогава, на 5 октомври, царѣтъ заповѣда на войската да мине границата и да разбие главнитѣ турски войски. Въ сѣщия день сѣрбитѣ и гѣрцитѣ обявиха и тѣ война на Турция, защото така бѣха се сговорили.

Черна Гора бѣ започнала да се бие съ турцитѣ 10 дена по-рано.

И така, Турция бѣ нападната отѣ четири страни, Българскитѣ войски потеглиха къмъ Одринъ и Лозенградъ, черногорскитѣ къмъ Шкодра, сѣрбскитѣ къмъ Новипазаръ, Стара-Сѣрбия, Куманово и Скопие, гѣрцкитѣ къмъ Янина и Солунъ. Въ сѣщото врѣме гѣрцката флота излѣзе по Бѣло море да се бие съ турската.